

וְאִזּוּ הַכֹּל נִקְרָא אֶחָד, כְּלִי פְרוּד,
וְאִזּוּ הוּא שְׁלֹמֹת וְחֲדוּת הַכֹּל,
וְאִחְזוּזִים בְּיָדָיו מֵה שְׁלֹא נִמְצָא
כֶּךָ בְּיַתֵּר הַזְּמַנִּים.

כְּמוֹ שֶׁל זֶה, סְדוּר הַיָּמִים הִלְלוּ
מֵרֵאשׁ הַשָּׁנָה עַד יוֹם הָאֲחֵרוֹן שֶׁל
חֹג. בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה מִתְעוֹרֶרֶת זְרוּעַ
שְׂמָאל לִקְבֵּל אֶת הַמַּלְכָּה, וְאִזּוּ כָּל
הָעוֹלָם בְּפֶחַד בְּדִין, וְצָרִיךְ אוֹתוֹ
הַזְּמַן בְּתִשְׁבּוּחַ שְׁלֹמֵה שְׂיִמְצָא
הָעוֹלָם לְפָנָיו הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.
אֲחֵר כֶּךָ בָּאָה הַמַּלְכָּה,
וּמִתְבַּקְּשִׁים בְּנֵי הַהֵיכָל בְּתִשְׁעֵי
לְחַדֵּשׁ לַעֲשׂוֹת חֲדוּה וְלִטְבֵּל
בְּנֵהָר, לְטַהֵר עֲצָמָם בְּזוּג הַמַּלְכָּה
בַּיּוֹם הָאֲחֵר, הוּא זְוִיג שְׁלֵה לְשִׁים
שְׂמָאל תַּחַת רֵאשֵׁה (רֵאשׁ הַמַּלְכָּה),
כְּמוֹ שְׂנָאֵמֵר שְׂמָאלוֹ תַּחַת
לְרֵאשֵׁי.

וְאִזּוּ יִשְׂרָאֵל בְּתַעֲנִית עַל חַטָּאֵיהֶם,
וּמִכְפָּרֶת לָהֶם. שְׁהָרִי הָאֵם
הָעֲלִינָה מֵאִרְה פְּנִיָה לְמַלְכָּה
בְּזוּגָהָ, וּמִתְכַּפְּרִים כָּל בְּנֵי
הַהֵיכָל, בִּיּוֹן שְׁהַשְׂמָאל מִקְבֵּל
אוֹתָהּ בַּיּוֹם הַזֶּה, שְׂרֵאשׁ הַמַּלְכָּה
עַל הַשְׂמָאל.

בַּיּוֹם הָרֵאשׁוֹן שֶׁל הַחֹג יִתְעוֹרֵר
הַיָּמִין לִקְבֵּלָה בְּשִׁבִיל לְחַבְקָהָ,
וְאִזּוּ כָּל הַחֲדוּה וְכָל הַפְּנִים
מֵאִירוֹת, וְחֲדוּת הַפְּנִים הַצְּלוּלִים
לְנִסְף עַל הַמִּזְבֵּחַ, וְצָרִיכִים בְּנֵי
אָדָם לְשִׂמַח בְּכָל מִינֵי חֲדוּה,
שְׁהָרִי הַיָּמִין גּוֹרֵם. בְּכָל מְקוֹם
שְׁשׂוּרֵי יָמִין, חֲדוּה צְרִיכָה בְּכָל,
וְאִזּוּ חֲדוּה הִיא לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ.

אֲחֵר כֶּךָ בַּיּוֹם הַשְּׂמִינִי חֲדוּת
הַתּוֹרָה הִיא, שְׁהָרִי אִזּוּ זְוִיג הַגּוֹף
הוּא, זְוִיג הַכֹּל, לְהִיּוֹת הַכֹּל אֶחָד,
וְזֵהוּ שְׁלֹמֹת הַכֹּל, וְזֵהוּ יוֹם שֶׁל
יִשְׂרָאֵל וְדָאִי וְחֶלֶק שְׁלֵהָם לְבָדָם,
שְׂאִין בּוֹ חֶלֶק לְאַחֵר. אֲשֶׁרֵיהֶם

שְׂרֵיָא בְּעֵלְמָא, וְכָל אֲנָפִין נְהִירִין. לְבַתֵּר
אֲזִדְוִיגַת בְּגוּפָא, וּכְדִין כְּלָא אֶקְרִי אֶחָד, כְּלָא
פְרוּדָא, כְּדִין הוּא שְׁלִימוֹ דְכְּלָא, וְחֲדוּתָא
דְכְּלָא, וְאֲחִידוֹ וְדָאִי, מַה דְלָא אֲשַׁתְּכַח הָכִי
בְּשָׂאֵר זְמַנֵּי.

בְּגוּזָנָא דְהָאִי, סְדוּרָא דְהָנִי יוּמִין, מֵרֵאשׁ הַשָּׁנָה
עַד יוּמָא בְּתָרָאָה דְחֹג. בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה,
אֲתַעֵר דְרוּעָא דְשְׂמָאלָא, לִקְבֵּלָא לָהּ
לְמִטְרוֹנִיתָא, וּכְדִין כָּל עֵלְמָא בְּדַחִילוֹ בְּדִינָא,
וּבְעֵי הַהוּא זְמַנָּא בְּתִיּוּבְתָא שְׁלִים, לְאַשְׁתְּכַחָא
עֵלְמָא קָמֵי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. לְבַתֵּר אֲתִיָּאת
מִטְרוֹנִיתָא, וּבְעֵינֵין בְּנֵי הַיְכָלָא בְּתִשְׁעָה לִירְחָא,
לְמַעַבְד חֲדוּתָא, וְלְמִטְבֵּל בְּנֵהָרָא, לְדַכְּאָה
גְּרַמִּיָּהוּ בְּזוּגָא דְמִטְרוֹנִיתָא, בַּיּוֹמָא אֲחֵרָא,
הוּא זְוִיגָא דִּילָהּ לְשׁוּוָאָה שְׂמָאלָא תַּחַת
רִישָׁהָ, (נ"א רִישָׁא הַמַּלְכָּה) כְּמַה דְאַתָּה אָמַר שְׂמָאלוֹ
תַּחַת לְרֵאשֵׁי.

וּכְדִין יִשְׂרָאֵל בְּתַעֲנִיתָא עַל חוּבֵיָּהוּ, וּמִכְפָּרָא
לָהּ. דְּהָא אֵימָא עֲלָאָה אֲנֵהִירַת אֲנַפְהָא
לְמִטְרוֹנִיתָא בְּזוּגָהָא, וּמִתְכַּפְּרִין כָּל בְּנֵי
הַיְכָלָא. בִּיּוֹן דְשְׂמָאלָא מִקְבֵּלָה לָהּ בְּהָאִי
יוּמָא, דִּרִישָׁא דְמִטְרוֹנִיתָא שְׂרֵיָא עַל שְׂמָאלָא.
בַּיּוּמָא קְדָמָאָה דְחֹג, יִתְעֵר יְמִינָא לִקְבֵּלָהּ, בְּגִין
לְחַבְקָהּ וּכְדִין כָּל חֲדוּוָא וְכָל אֲנָפִין
נְהִירִין, וְחֲדוּתָא דְמִים צְלִילָן, לְנִסְכָּא עַל
מִדְבַּחָא. וּבְעֵינֵין בְּנֵי נֶשֶׁא לְמַחְדֵי בְּכָל זִינִין
דְחֲדוּהָ, דְּהָא יְמִינָא גְרִים. בְּכָל אֲתֵר דְשָׂאֲרֵי
יְמִינָא, חֲדוּתָא אֲצִטְרִיךְ בְּכְלָא, כְּדִין חֲדוּתָא
הִיא לְאַשְׁתַּעֲשֵׂא.

לְבַתֵּר בַּיּוּמָא תְּמִינָאָה, חֲדוּתָא דְאוּרִיָּיתָא
הוּא, דְּהָא כְּדִין זְוִיגָא דְגוּפָא, הוּא
זְוִיגָא דְכְּלָא, לְמַהוּי כְּלָא חַד, וְדָא הוּא שְׁלִימוֹ
דְכְּלָא, וְדָא יוּמָא דִּישְׂרָאֵל אִיהוּ וְדָאִי, וְעַדְבָּא

דִּידֵהוּ בְּלַחְדוּיָּהוּ, דִּלִּית

ישראל בעולם הזה ובעולם הבא,
עליהם פתוב (דברים יד) כי עם קדוש
אתה לה' אלהיך וגו'.

פינחם בן אלעזר בן אהרן הכהן
השיב את חמתי מעל בני ישראל
וגו' רבי יהודה פתח, (איוב ד) זכר
נא מי הוא נקי אבד ואיפה ישרים
נכחדו. שם שנינו, מי שרואה
קשת בגוניה (מאירים), צריך לברך
ברוך זוכר הברית, משום שזהו
ברית הקים הקדוש ששם הקדוש
ברוך הוא בארץ כדי שלא יבא
עליה מי המבול. משום
שפשמטרבים ורשעים בעולם,
רוצה הקדוש ברוך הוא להאביד
אותם, ואז זוכר להם שבועה זו
שנשבע לארץ, שפתוב פעמים
לא לא: (בראשית ח) לא אסף לקלל,
ולא אסף עוד להכות. זוהי
השבועה, כמו שכתוב (ישעיה נד)

אשר נשבעתי מעבר מי נח.

רבי יוסי אמר, הקשת באה להגן
על העולם. למלך שכל הפעמים
שבנו חטא כנגדו, בא המלך
להלקותו - התגלתה עליו
המלכה בלבושי כבוד של
מלכות. כשהמלך רואה אותה,
מסתלק הרגז של בנו, ושמח בה,
שפתוב (בראשית ט) וראייתה לזכר
ברית עולם. ועל כך לא נראית
הקשת בעולם אלא בלבושי כבוד
של מלכות. ובשעה שיש צדיק
בעולם, הוא ברית להעמיד ברית
ומגן על העולם. אם אין צדיק,
הרי הקשת, להראות שהעולם
עומד להאבד, אלא בגלל קשת
זו.

רבי אלעזר אמר, לעולם לא
מתלפשת קשת זו, אלא בלבוש
האבות הראשונים, ירק אדם
ולבן. ירק, זה לבוש אברהם,
נצבע לבוש (גון) זה כשיצא ממנו
ישמעאל. אדם זה הגון של יצחק,
שבא אדם ונצבע כשיצא ממנו

ביה חולקא לאחרא. זפאין אינון ישראל
בעלמא דין, ובעלמא דאתי, עלייהו כתיב (דברים
י) כי עם קדוש אתה ליי אלהיך וגו'.

פינחם בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את
חמתי מעל בני ישראל וגו'. (במדבר כה)

רבי יהודה פתח, (איוב ד) זכר נא מי הוא נקי
אבד ואיפה ישרים נכחדו, תמן תנינן, מאן
דחמי קשת בגונוי (ס"א נהר"ז), אצטריך לברכא
ברוך זוכר הברית. בגין דדא איהו ברית קיימא
קדישא, דשוי קדשא בריך הוא (דף רט"ו ע"א)
בארעא דלא ייתי עליה מי טופנא. בגין דכד
סגיאנו חייבין בעלמא, פעי קדשא בריך הוא
לאובדא לון, וכדין דכיר לון האי אומא
דאומי לארעא, דכתיב תרי זמני לא לא. (בראשית
ח) לא אוסיף לקלל, ולא אוסף עוד להכות,
דא איהו אומא. כמה דכתיב, (ישעיה נד) אשר
נשבעתי מעבור מי נח.

רבי יוסי אמר, קשת אתא לאגנא על עלמא.
למלכא, דכל זמנין דבריה חב לקבליה,
אתא מלכא לאלקאה ליה, אתגליא עליה
מטרוניתא בלבושי יקר דמלכו, מלכא חמי
לה סליק רוגזא דבריה, וחדי בה, דכתיב,
(בראשית ט) וראייתה לזכור ברית עולם. ועל דא,
לא אתחזי קשת בעלמא, אלא בלבושי יקר
דמלכו. ובשעתא דאית צדיק בעלמא, איהו
ברית, למיקם ברית, ואגין על עלמא. לא הוי
צדיק, הא קשת, לאתחזאה דהא עלמא איהו
קיימא לאובדא, אלא בגין קשת דא.

רבי אלעזר אמר, לעולם לא אתלפש קשת
דא, אלא בלבושא דאבהן קדמאי. ירוק
וסומק וחיוור. ירוקא, דא לבושא דאברהם,
אצטבע לבושא (ס"א גוון) דא, כד נפק מגייה
ישמעאל. סומקא, דא גוון יצחק. דאתיא